

หัวใจในคาลวง

โดย...เด็กทะเล

บทที่ 1

...‘เลิกกันเถอะนะ พรราว’

เสียงของใครคนหนึ่งที่กำลังติดอยู่ในหัวใจดังแว่วมากับเสียงฝนที่
ลาดกระหน่ำกระຈกหน้าต่างบานใสในห้องนอน ร่างบางที่นอนอยู่บนเตียง
นุ่มขยับตัวไปมาอย่างอึดอัด หากดวงตาที่ยังไม่เปิดลิ้มกับคิ้วเรียวที่ขมวด
มุ่นก็บ่งบอกได้ว่าเจ้าของเตียงยังคงไม่ตื่นจากนิทราและภาพเหตุการณ์ที่
กำลังมองเห็น

...‘...ผมไม่อยากเป็นคนโง่มากไปกว่านี้ คุณคงเข้าใจ...’...

...‘...ลาก่อน พรราวตะวัน...’

...‘ป้ณณ์...’...

"จะนอนไปถึงไหน พรราว"

เสียงทุ้มต่ำของคนทีถือวิสาสะเดินเข้ามาในห้องดังเรียกคนที่ยัง
นอนอยู่ให้สะดุ้งลืมตาตื่นอย่างตกใจ นานชั่วนาทีที่เจ้าของดวงตาคู่สวย
จะเรียกสติแห่งการรับรู้กลับคืนมาได้ เธอตัวตวยตาที่ยังมีรอยงุนงงเจือ
ชัดกลับไปมองสบตาสีน้ำตาลเข้มของชายหนุ่มที่กำลังยืนยิ้มอยู่ข้างเตียง
แล้วออกเสียงทักทายที่ชายอย่างงงๆ

"พี่พี่"

"สายแล้วนะพราว สิบโมงกว่าแล้ว"

พันธูระพีพูดด้วยรอยยิ้ม เดินไปรูตมานที่ปิดที่บออก หากก็ไม่ช่วยให้
ให้ความสว่างในห้องเพิ่มขึ้นมากเท่าใดนัก เพราะห้องฟ้าภายนอกยัง
ปกคลุมไปด้วยเมฆสีเทาและสายฝนพราว

"วันนี้วันอาทิตย์"

น้องสาวเถียงเบาๆ ลูกชิ้นนั่งฟังหัวเตี้ยๆ ก่อนจะยกมือขึ้นเสยผม
หยักคกที่ยาวจรดกลางหลังสองสามทีให้เข้ารูปทรง

"วันอาทิตย์แล้วนอนกินบ้านกินเมืองได้หรือไง"

"บ่งเป็นคนแก่ไปได้นะพี่พี่ ว่าแต่เข้ามาในห้องพราวทำไมเนี่ย ไม่มี
มารยาทเลย"

สติกลับคืนมาครบถ้วนแล้ว พราวตะวันเลยหันมาใส่พี่ชายได้อย่าง
คล่องปากเหมือนทุกที พันธุระพียกไหล่ ไม่มีท่าทีว่าเกรงกลัวกันสัก
เท่าไรนัก

"พี่เคาะประตูแล้ว แต่ไม่ได้ยินเสียงตอบ ก็เลยลองเปิดเข้ามาดู"

"ถ้าเกิดพราวกำลังไปอยู่ละ พี่พี่จะว่าไง"

"พี่คงต้องไปทำบุญล้างชวยกับหายามาล้างตานะสิพราว"

"พี่พี่ ไอ้พี่บ้า"

น้องสาวกรี๊ดร้อง พร้อมกับอาวุธในมือซึ่งก็คือหมอนข้างใบใหญ่ถูก
ขว้างมายังเป้าหมายที่เมื่อนาทีก่อนอาจจะเป็นพี่ชายใจดี แต่นาทีนี้กลายเป็น
เป็นศัตรูร่วมบ้านไปเรียบร้อยแล้ว

"ผีมือตก"

พี่ชายว่าอย่างเยาะๆ ยามที่โยกตัวหลบหมอนใบนั้นได้อย่างสบายๆ

"สงสัยตอนอยู่ที่ไหนคงไม่ได้ซ้อมมือบ่อยนักใช้หมอนพราว ผีมือเลยตก
ขนาดนี้"

"ก็อยู่นั่นไม่มีคนมากวนประสาทพราวนี่"

พรราวตะวันต่อคำ แล้วโดยไม่ทันให้พันธูระพีได้ตั้งตัว ตึกดาหมี
ขนาดกลางก็ลอยละลิวมาถูกหน้าเขาเข้าอย่างจัง

"พรราว!!!"

พี่ชายร้องเสียงหลง ในขณะที่น้องสาวตบมือดีใจที่เห็นพี่ชายเจ็บตัว
"ฝีมือยังไม่ตกเลยนะพี่พี่ เห็นมั๊ย"

พันธูระพีแทบจะส่ายหน้าอย่างอ่อนใจกับอาการของน้องสาว หาก
ในที่สุดเขาก็ยิ้มออกมาได้ เพราะเห็นพรราวตะวันยิ้มแบบนี้ก็ยิ่งดีกว่าเมื่อ
วันนั้น...ก่อนที่เธอจะเดินทางไปทำงานที่ต่างจังหวัดนั้นเป็นไหนๆ

"เมื่อคืนหลับสบายมั๊ยพรราว"

พี่ชายเปลี่ยนเรื่องถามด้วยน้ำเสียงใจดี ในขณะที่มือก็กำลังจับโบ
สีแดงที่ผูกอยู่บนคอตึกดาหมีให้เข้าที่ น้องสาวเบิกตากว้างอ้าปากค้าง
อย่างตกใจ

"จะเปลี่ยนโหมดก็ให้สู้มให้เสียงกันก่อนสิพี่พี่ อยู่ๆ จะเล่นบทพี่ชาย
ที่แสนดี พรราวปรับตัวไม่ทัน"

ฟังน้องสาวว่าแล้วพันธูระพีก็อดไม่ได้จริงๆ ที่จะเงยหน้าขึ้นแยก
เขี้ยวใส่

"งั้นต้องให้บอกด้วยมั๊ยว่าตอนนีพี่กำลังจะกลายร่างไปกั๊ดเราแล้ว"

"เปลี่ยนสายพันธูตั้งแต่เมื่อไหร่พี่"

"ปากดีจริงๆ เลย"

แล้วพี่ชายก็ต้องยอมแพ้ปากน้องสาวด้วยการส่ายหัวอย่างอ่อนใจ

"หลับสบายดีคะ"

พอเห็นพี่ชายยอมแพ้ น้องสาวจอมฤทธิ์มากก็นั่งพับเพียบตอบ
อย่างดี แถมยังวางมือประสานกันไว้บนตักอีกด้วย พันธูระพีก็ลั่นยิ้ม
หรือตามองน้องสาวอย่างเอ็นดู

"เห็นเมื่อคืนนอนหน้านิ้วคิ้วขมวด ผ่นร้ายหรือไง ผ่นถึงใคร หรือว่ายัง
ไม่ชินที่...พรราวไม่ได้กลับบ้านมาหลายเดือนแล้วนี่นะ"

มีเพียงประโยคแรกประโยคเดียวเท่านั้นที่ผ่านเข้าไปยังโสตประสาท การรับฟังของพราวตะวัน แม้ว่าประโยคสุดท้ายที่พันธุระพีพูดจะถูกก็ตาม ...ตั้งแต่ได้เข้าทำงานในจังหวัดหนึ่งทางภาคเหนือ เธอก็ไม่ได้กลับมาเยี่ยมบ้านเป็นเวลากว่าสามเดือนแล้ว มีคราวนี้ที่เธอขอลางานเพื่อกลับมาเตรียมซ่อมรับพระราชทานปริญญาบัตรในวันจันทร์ และเตรียมที่จะรับฯ จริงในวันศุกร์ที่จะถึง...

...แต่สิ่งนั้นมันไม่สำคัญหรอก สิ่งที่ว่าพี่ชายเธอพูดก่อนหน้านี้ต่างหาก...
...คนที่ฝันเห็น...บิดนธ์...

"พราว..."

ชายหนุ่มเอ่ยปากเรียกน้องสาวอย่างไม่แน่ใจ เมื่ออยู่ๆ คนพูดมากก็เงยบเสีียงลง พราวตะวันเงยหน้าขึ้นยิ้มให้พี่ชาย แต่เขากลับยิ้มตอบเธอไม่ออก เพราะดวงตาสีน้ำตาลเข้มที่เหมือนเขายังนึกมีรอยอะไรบางอย่างที่เขาเคยเห็นมันจนคุ้นตาดี

...แต่นั้นมันก็เกือบปีแล้ว...ทำไมกัน...พราวตะวัน...ทำไมน้องยังลบลมันไปไม่ได้เสียที...

"พราว..."

เสียงเรียกอย่างอ่อนโยนดังมาอีกครั้ง ชายหนุ่มเดินมานั่งลงใกล้ๆ น้องสาว แล้ววางตุ๊กตาหมีในมือลงบนคิระซะได้รูปที่ปกคลุมไปด้วยเส้นผมสีน้ำตาลไหม้ยาวสลวย

"พี่พราวทำปากหายไปไหนหรือครับ น้องหมีอยากรู้จัง"

พี่ชายตัวโตเลียนเสียงน้องหมีได้นำหมั่นไส้มาก จนสาวน้อยที่กำลังถูกอ้อล้อต้องอมยิ้มออกมา

"พราวไม่เป็นไรหรอกพี่"

เธอฝันยิ้มและพูดออกมา ริมฝีปากหยักลึกสีสดของคนฟังขยับราวกับอยากจะพูดอะไร แต่ในที่สุดเขาก็หยุดมันเอาไว้ด้วยการพยักหน้าและยิ้มรับ พร้อมกับเพิ่มแรงกดลงบนตัวหมีน้อยที่วางทาบอยู่บนหัวขลุ่ยๆ

ของน้องสาว

"ถ้าฉันก็อาบน้ำแต่งตัวลงไปข้างล่างได้แล้ว พี่แบ่งอาหารเข้าส่วนของ
พรราวไว้ให้แล้ว"

"พี่พี่ใจดีที่สุดที่สุดเลยรู้มั๊ย"

มือเรียวยาวเอื้อมจับตุ๊กตาหมีบนหัวตัวเองให้เลื่อนหลุดไป ก่อนจะเงย
หน้าขึ้นสบตาคู่คมของพี่ชาย พันธุ์ระพีฉีกยิ้มกว้างพร้อมกับพยักหน้ารับ
โดยไม่คิดจะปฏิเสธเพื่อถ่อมตัวเลยสักนิด

"รู้ตั้งนานแล้วละ พรราวเพิ่งรู้หรือ ความรู้สึกซึ้งจริงๆ เลยนะเรา"

"ไอ้พี่บ้า"

เขาหัวเราะลั่นอย่างพอใจกับอาการโมโหโโสของน้องสาวก่อนจะลุก
ออกไป ทั้งพรราวตระวันไ้หนึ่งแยกเขี้ยวส่งเขาอยู่ตรงนั้นเพียงลำพัง

ฝนยังคงตกไม่หยุดในยามที่พรราวตระวันเดินออกมาจากห้องน้ำใน
ชุดเสื้อยืดกางเกงเลขาสามส่วนใส่สบายสำหรับอยู่บ้าน หญิงสาวนั่งลงบน
ม้านั่งตัวเตี้ยหน้ากระจกบานใหญ่ที่มีอุปกรณ์บำรุงผิววางตั้งอยู่อย่างเป็น
ระเบียบ เพราะเธอเพิ่งรีอ้มนออกมาจากกระเป่าและจัดวางเรียงเมื่อคืน
นี้แน่เอง มือบางคว้าหวีขึ้นมาแปรงผมซ้าๆ มองสบดวงตากลมโตสีน้ำตาล
เข้มของคนในกระจกนึ่ง แม้ดวงตาคู่นั้นจะไม่ปรากฏร่องรอยอะไรให้เห็น
มากไปกว่าประกายตาที่มีอยู่เป็นประจำ หากเธอก็รู้ดีว่าลึกลงไปนั้นมิอะไร
ซ่อนอยู่

...แต่จริง พรราวตระวัน...

เธอว่าตัวเองในใจ แผลที่เคยคิดว่าหาย หากแท้จริงแล้วมันไม่เคย
เลื่อนไปเลย หรือเพราะสายฝน...ก็คงใช่ เพราะบทสนทนาในฝันก่อนที่จะ
ลืมนาทีนั้น เธอก็ได้ยิ้มมันพร้อมๆ กับเสียงฝนและภาพที่มีมันฝนเป็น
ฉากหลังเช่นกัน

...ป้ถน...

...ให้ตายเถอะ ไม่ว่าเวลาจะผ่านไปนานแค่ไหน เธอก็ยังไม่ลืมชื่อผู้ชายคนนั้น และเธอก็ยังไม่เคยลืมว่าผู้ชายคนนั้นฝากอะไรเอาไว้ในใจเธอบ้าง...

...ไม่ใช่แค่ความทุกข์ ความปวดร้าว หรือเพียงแค่ว่าเธอคิดถึงเพื่อนทำร้ายจิตใจ เพราะเธอก็หลอกตัวเองไม่ได้เลยจริงๆ ว่าความสุขที่เคยได้รับในเวลาที่ผ่านมานั้นก็มาจากเขา...คนที่เคยอยู่ข้างๆ เธอนั่นเอง...

...น่าแปลก คนคนหนึ่งทำไมถึงได้มีอิทธิพลต่อหัวใจของคนอีกคนหนึ่งมากขนาดนี้...

...ทำให้ยิ้ม ทำให้หัวเราะ และพร้อมกันนั้นก็ทำให้เธอร้องไห้คร่ำครวญได้ราวกับเป็นคนบ้า...

พร้าวตะวันถอนหายใจเบาๆ ก่อนจะวางหัวในมือลง แล้วเอื้อมไปคว้าครีมบำรุงผิวขึ้นมา

...มันยังไม่หายไปเลย ความรู้สึกในใจ ถ้าเลี้ยงได้เธอก็ยังไม่อยากกลับมาที่นี่...ที่ที่เธอรู้ว่าใครคนนั้นยังคงอยู่...ไม่ไกล...

...แต่ก็แค่ตัวเท่านั้นละ ไม่ใช่หัวใจ เพราะหัวใจเขาลอยหายไปตั้งนานแล้ว ลอยกลับไปหาคนที่เขาเห็นว่า 'ค่า' เพียงพอที่จะดูแลหัวใจเขา เหมือนกับที่เขาเห็นว่าเธอนั้น 'ไร้ค่า' เกินกว่าจะทำหน้าที่นั้นได้...

...พอชนะที่เอาชนะพร้าวตะวัน เลิกคิดถึงเขาเสียที!!!...

หญิงสาวสั่งตัวเองอย่างหนักแน่นในยามที่หมუნฝาปิดกระปุกครีมในมือ เธอวางมันลงบนที่เดิมก่อนจะลุกยืนแล้วเดินออกจากห้องไป โดยพยายามที่จะลืมเรื่องราวในอดีตที่เธอไม่อยากจะจดจำ แต่ก็ยากที่จะลบลืม

โทรทัศน์ขนาดยี่สิบเก้านิ้วที่ตั้งอยู่ในห้องนั่งเล่นกำลังฉายภาพมิวสิควิดีโอของนักร้องยอดนิยมอยู่ หากคนที่เปิดมันขึ้นมาและนั่งอยู่หน้าจอโทรทัศน์กลับไม่ได้สนใจจะมอง เพราะกำลังเพ่งอ่านหนังสือพิมพ์ในมืออย่างตั้งใจ พร้าวตะวันเอื้อมมือไปหยิบรีโมทคอนโทรลขึ้นมากดปิดสัญญาณโทรทัศน์โดยไม่คิดจะถามความเห็นจากพี่ชาย และก็ได้ผล

เพราะพันธู์ระพีเงยหน้าขึ้นมาขมวดคิ้วไล่เธอทันควัน

"ปิดทีวีทำไมล่ะพราว"

"ก็พี่พี่ไม่เห็นจะดู"

เธอเถียง แล้วทรุดตัวลงนั่งบนโซฟาตัวนุ่มข้างๆ พี่ชาย

"ไม่ดูแต่ฟังเสียงเอา เราไม่รู้อะไร"

ชายหนุ่มยังว่าต่อไม่เลิก แต่พราวตะวันก็รู้ว่าพี่ชายบ่นไปอย่างนั้นเอง บ่นเพราะชอบแกล้งชอบยั่วเธอให้ได้โมโหความร้อนขึ้น นัยว่าเป็นการบริหารอารมณ์แบบแปลกๆ ของพี่ชายเธอ

"แล้วนี่พอกับแม่ไปไหนหรือพี่"

"ไปบ้านป่าแม่ตรงปากซอย วันนี้ลูกชายป่าแม่เขาแต่งงาน"

พันธู์ระพีตอบ พลังก้มลงอ่านหนังสือพิมพ์ในมือต่อโดยไม่ยอมให้เสียเวลา

"อ้อ แล้วพี่พี่ไม่ไปด้วยหรือ"

"ไม่รู้จักกัน เขาเด็กกว่าพี่ตั้งหลายรุ่น"

"อ้าว แล้วพี่ไม่ใช้รุ่นเดียวกับป่าแม่หรือหรือ"

พราวตะวันแกล้งร้องถามเสียงดังอย่างตกใจ ได้ผลดีอีกแล้ว...

เพราะพี่ชายบรรจงพับหนังสือพิมพ์ในมือลงช้าๆ แล้วค่อยๆ วางลงบนโต๊ะตัวเตี้ยด้านหน้า ก่อนจะเอื้อมมือมาเชกหัวเธอเสียหนึ่งที่ ท่ามกลางเสียงโอดครวญเกินความเป็นจริงของเธอ

"ไอ้พี่ป่า รังแกน้องอีกแล้ว"

"ก็น้องมันน่ารักเกินห้ามใจนี่หว่า ไปๆ ไปกินข้าวไป"

พี่ชายว่าหน้าตาเฉย แล้วดึงมือเธอให้เดินตามไปยังครัวเล็กๆ ทางด้านหลังของตัวบ้านทันที

"อร่อยจังเลย ฝีมือแม่ใช้มั้ยพี่"

พราวตะวันพูดขณะที่ตักข้าวต้มกึ่งเข้าปาก

"ใครบอก ฝีมือพี่ต่างหาก"

ซ่อนในมือตกลงกระทบชามแก้วดังเปรี๊ยะ

"อะไรนะพี่พี"

พี่ชายเงยหน้าจากหนังสือพิมพ์ที่ถือติดมือมาขึ้นมองอย่างดูๆ

"อะไรจะตกใจนักหนา ก็แค่ล้อเล่น"

"เฮ้อ โลง พี่พีทำกับข้าวกินได้ที่ไหนกัน คิดถึงตอนสมัยพี่เรียน ม.ปลาย
แล้วยังสยงไม่หาย"

พรารตะวันว่าแล้วทำทำสยองประกอบ เรียกให้พันธู์ระพีต้องขมวด
คิ้วมองอย่างดูๆ แต่ก็ไม่อาจจะซ่อนรอยยิ้มบนริมฝีปากไปได้

"เวอร์น่าเรา แค่นี้ทำสตูหนูไวน์แดงเท่านั้นเอง"

"ก็แล้วมีที่ไหนล่ะพี่พี ที่เขาใช้เหล้าขวดก้าแทนไวน์แดงนะ"

"ไวน์กับว้อดก้านะ แอลกอฮอล์เหมือนกันนะคุณน้อง แอ้มพวกพี่
ก็ยั้งกินกันหมดด้วยความอร่อยด้วย"

"ใช่ พี่พี ไวน์กับว้อดก้านะแอลกอฮอล์เหมือนกัน แต่ความแรงและ
ชนิดมันเหมือนกันหรือไง แล้วก็ใช้อีกเหมือนกันที่พี่กับพวกเพื่อนพี่ฟาด
สตูหนูที่แทบจะใช้เหล้าว้อดก้าแทนน้ำซุ้พหมดเกลี้ยงไปเลย แต่อย่าบอก
นะว่าพี่พีลืมสภาพเพื่อนกับตัวเองที่เมาคอบคอบอ่อนยกกลุ่มในห้อง
เรียนไม่ได้นะ"

น้องสาวเถียงไม่ลดละเพราะยังจำภาพนั้นได้ดี เนื่องจากเธอเรียน
อยู่โรงเรียนเดียวกับพี่ชาย และมักจะกลับบ้านพร้อมกันเสมอ วันนั้นเธอ
ไปหาเขาตามปกติที่ห้องเรียนวิชาทำอาหาร ซึ่งเป็นวิชาสุดท้ายที่กินเวลา
เรียนภาคบ่ายของพันธู์ระพีไปทั้งหมด แต่พอเธอได้เห็นสภาพพี่ชายกับ
เพื่อน อีกทั้งยังขวิดว้อดก้าเปล่าที่อาจารย์ประจำวิชาค้นเจอแล้วเอามาตั้ง
เด่นเป็นสง่าประจานอยู่บนโต๊ะกลางห้อง เธอก็ได้เท่กุ่มขมับและบอก
ตัวเองว่าจะไม่มีทางให้พี่ชายได้ลงมือทำอาหารอีกอย่างแน่นอน

พันธู์ระพีขยับปากจะต่อคำ แต่ก็คิดคำพูดไม่ออก เพราะที่น้องสาว